

Vyvěšeno dne: 29. 4. 2026

Svěšeno dne: 13. 5. 2026

Lenka Zubajová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiriny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. Ing. Petr Sedláček**, bytem Mutěnická 4128/2, Brno, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2025, č. j. 8 Ad 5/2024-33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Kárná komise I. stupně zřízená v Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „kárná komise I. stupně“) uznala žalobce rozhodnutím ze dne 26. 9. 2023, č. j. ÚOHS-36448/2023/440, (dále také „prvostupňové rozhodnutí“), vinným ze spáchání několika kárných provinění. Za zvlášť závažná kárná provinění mu podle § 89 odst. 1 a 2 písm. d) ve spojení s odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, bylo jako kárné opatření uloženo propuštění ze služebního poměru. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 9. 2023.

[2] Dne 13. 10. 2023 bylo kárné komisi II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra (dále jen „kárná komise II. stupně“) doručeno blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Kárná komise II. stupně na základě záznamu o usnesení ze dne 17. 10. 2023 postoupila odvolání v souladu s § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kárné komisi I. stupně. O tom zároveň připsím z téhož dne vyrozuměla žalobce.

[3] Kárná komise I. stupně shledala odvolání opožděným, neboť žalobce nedodržel zákonnou lhůtu podle § 83 odst. 1 správního řádu. S ohledem na výše uvedené předala kárná komise I. stupně podle § 88 odst. 1 správního řádu spis se svým stanoviskem zpět kárné komisi II. stupně.

[4] Kárná komise II. stupně v rozhodnutí ze dne 15. 12. 2023, č. j. MV-170385-9/SR-2023, uvedla, že zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání podle § 83 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu započala běžet ve středu 27. 9. 2023 a posledním dnem lhůty byla tedy středa 11. 10. 2023. Žalobce podal odvolání na poštu v poslední den lhůty a kárné komisi II. stupně toto odvolání došlo dne 13. 10. 2023. Jelikož žalobce podal odvolání kárné komisi II. stupně jako nadřízenému orgánu, a nikoliv k tomu příslušné kárné komisi I. stupně, bylo prvostupňové rozhodnutí v den doručení odvolání kárné komisi II. stupně již v právní moci ve smyslu § 73 odst. 1 správního řádu, neboť té nabylo dne 12. 10. 2023. Z tohoto důvodu kárná komise II. stupně odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítla jako opožděné.

[5] S tímto závěrem žalobce nesouhlasil, a proto výše uvedené rozhodnutí napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Ten v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl, přičemž se ztotožnil se závěrem, že odvolání bylo podáno pozdě, jelikož v dané věci neexistovaly vážné důvody ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, které by žalobce opravňovaly k podání odvolání přímo nadřízenému orgánu. Na úvod městský soud podotkl, že jelikož žaloba vykazuje značnou míru obecnosti a velmi málo argumentace směřující proti napadenému rozhodnutí, mohl se v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabývat danými skutečnostmi pouze v míře konkrétnosti, v jaké je sám žalobce vznesl. Městský soud dále uvedl, že má pochybnosti o tom, že žalobce skutečně byl v postavení whistleblowera, jelikož z e-mailových zpráv zaslaných žalobcem předsedovi ÚOHS nebylo možné jednoznačně seznat, že by žalobce oznamoval korupční jednání. Současně uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že by kárná opatření vůči žalobci měla charakter odvetných opatření, neboť byla plně odůvodněna jeho opakovaným nevhodným vystupováním vůči dalším zaměstnancům úřadu. Městský soud neshledal přesvědčivou ani argumentaci žalobce, že tímto postupem chtěl oddálit odvetná opatření. Poukázal na to, že nadřízený orgán má zákonnou povinnost takové podání bezodkladně postoupit příslušnému orgánu a časový zisk v řádu nanejvýše několika dní by tedy nepředstavoval významný rozdíl oproti situaci, kdy by žalobce podal odvolání přímo k prvostupňovému orgánu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak napadený rozsudek městského soudu, tak i jemu předcházející správní rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávné právní i skutkové posouzení otázky naplnění hypotézy § 40 odst. 1 písm. d) a odst. 2 správního řádu. Má za to, že městský soud i správní orgán ignorovaly konkrétní věcné a právní okolnosti svědčící o tom, že odvolání podával coby whistleblower, který měl požívat ochrany před odvetnými opatřeními správního orgánu, na jehož podatelnu by měl odvolání podat. Skutková podstata, z níž tyto orgány ve svých rozhodnutích vycházely, tak nemá dle názoru stěžovatele oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Napadený rozsudek rovněž považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[8] V rámci kasační stížnosti stěžovatel odkazuje na svou předchozí argumentaci týkající se vážných důvodů pro podání odvolání k nadřízenému orgánu uplatněnou již v odvolání a žalobě. Existenci vážných důvodů dovozuje z prokazatelného řetězce nezákonných odvetných opatření, kterým byl ze strany správního orgánu vystaven v návaznosti na jeho podání ve smyslu tehdy účinného nařízení vlády č. 145/2015 Sb. a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/1937 ze dne 23. října 2019 o ochraně osob, které oznamují porušení práva Unie (dále jen „směrnice o whistleblowingu“). Tyto podklady obsažené v soudním spise městský soud i odvolací

pokračování

orgán dle názoru stěžovatele zcela ignorují, a navíc z části nesprávně, z části nepřezkoumatelně hodnotí, a to jak pro nedostatek důvodů (resp. explicitní rozpor s realitou ve správním spise), tak pro absenci přezkoumatelnosti jejich úvah v odůvodnění rozhodnutí.

[9] Odkazem na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2024, č. j. 29 Ad 4/2023-74 a 29 Ad 5/2023-83 a rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2025, č. j. 7 Ads 154/2024-24, stěžovatel prokazuje, že vůči němu byla uplatňována nezákonná opatření odpovídající definici odvetných opatření, což považuje za pravomocný důkaz, že v době podání odvolání existoval reálný skutkový základ pro jeho snahu vyhnout se přímému kontaktu s prvostupňovým orgánem. Závěr městského soudu o neúčelnosti zvoleného postupu označuje za vrcholně ignorantský. Zdůrazňuje, že získáním několikadenního informačního deficitu nadřízených mohl uniknout z jejich dosahu a předejít tak dalším odvetným opatřením a životu nebezpečné fyzické přítomnosti na pracovišti. Tento čas mu také umožnil návštěvu lékaře a následný nástup do režimu pracovní neschopnosti.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že jakmile prokázal podání oznámení podle směrnice o whistleblowingu a následnou újmu v podobě propuštění, mělo dojít k obrácení důkazního břemene a bylo povinností orgánu, který opatření přijal, prokázat, že kárný postih s jeho oznamovací aktivitou nijak nesouvisel. Městský soud ani kárné komise se však touto otázkou vůbec nezabývaly a nesprávně po něm vyžadovaly, aby souvislost mezi oznámením a odvetným opatřením prokazoval on sám. Stěžovatel dále vytýká soudu i kárným komisím ignorování Metodiky Ministerstva spravedlnosti k přímé aplikovatelnosti směrnice o whistleblowingu a nerespektování nařízení vlády č. 145/2015 Sb. I v této souvislosti odkazuje na svou dřívější argumentaci v žalobě. Na závěr kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňuje, že věcná stránka jeho obhajoby nebyla v řízení nijak vyvrácena ani vypořádána, což má zásadní vliv i na posouzení daného procesního postupu.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Městský soud se dle jeho názoru v odůvodnění zaobíral jednotlivými žalobními námitkami i listinnými důkazy. Ze spisu však nebylo nijak zřejmé, že by kárná opatření měla charakter odvetných opatření, jelikož kárné řízení bylo vyvoláno opakovaným neuctivým a vulgárním vystupováním stěžovatele vůči ostatním zaměstnancům služebního úřadu. Současně ani případný status oznamovatele nezbavuje státního zaměstnance povinnosti dodržovat základní služební kázeň. Žalovaný rovněž odmítl domněnky stěžovatele o údajné organizované skupině i relevanci stěžovatelem citovaných rozsudků. Zdůraznil, že zrušené výtky ukládal jiný správní orgán za odlišná jednání a není tedy patrné, jak by mělo jejich zrušení odůvodňovat podání odvolání k nadřízenému orgánu. Současně pokud měl stěžovatel obavy z uložení další výtky, lze dle žalovaného jen těžko hovořit o „extrémně vyhrcoené a doslova životu nebezpečné fyzické přítomnosti na pracovišti“, která by měla stěžovateli znemožnit podání odvolání k správnímu orgánu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud před vlastním hodnocením věci poznamenává, že v důsledku přijetí zákona č. 448/2024 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, došlo ke zrušení kárné komise II. stupně zřízené v Ministerstvu vnitra. S účinností od 1. 1. 2025 proto přešla pasivní žalobní legitimace ze zrušené kárné komise II. stupně na nejvyššího státního tajemníka.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem

řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a prokázal, že má právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí a napadeného rozsudku. Má-li být správní či soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán (soud) za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností (např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Krajský (městský) soud ale nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím tvrzením či argumentem, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení ucelenou argumentaci, z níž dovodí, že jeho námitky jako celek neobstojí (rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod 16, ze dne 11. 5. 2023, č. j. 6 Afs 34/2022-31, bod 11, nebo ze dne 13. 9. 2023, č. j. 7 Afs 69/2022-33, bod 12).

[17] Přezkoumá-li krajský (městský) soud rozhodnutí žalovaného, které nebylo k přezkoumání způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). Nepřezkoumatelnost je však třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, jak správní orgán (soud) rozhodl, eventuálně proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18).

[18] V posuzované věci stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i rozhodnutí správního orgánu v tom, že oba rozhodující orgány zcela ignorovaly jeho výslovné prohlášení o využití režimu ochrany oznamovatelů (whistleblowingu). Namítá, že ačkoliv se k tomuto režimu podle nařízení vlády č. 145/2015 Sb. a příslušné směrnice EU ve svých podáních jednoznačně přihlásil, soud i kárné komise tento fakt pominuly a s jeho argumentací se nijak nevypořádali. Podle stěžovatele vykazují napadená rozhodnutí nedostatek důvodů a jsou v příkrém rozporu se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, neboť hodnocení důkazů, na jejichž základě byl kárně postižen, je buď nesprávné, nebo zcela absentuje.

[19] Nejvyšší správní soud však nepřezkoumatelnost daných rozhodnutí neshledal. Oba rozhodující orgány se totiž stěžovatelovou argumentací o režimu ochrany oznamovatele zabývaly, pouze ji neposoudily jako opodstatněnou. Z odůvodnění je zřejmé, na základě jakých úvah dospěly k závěru, že stěžovatelova podání svou formou ani obsahem nenaplňovala znaky protikorupčního oznámení a že kárné řízení bylo vyvoláno jeho neuctivým vystupováním, nikoliv odvetou. Městský soud i kárné komise ve svých rozhodnutích také dostatečně vyjasnily, proč nepovažovaly stěžovatelem tvrzené okolnosti za vážné důvody pro vybočení z procesních pravidel. Kárná komise II. stupně akcentovala, že stěžovatel podal odvolání v blanketní formě, aniž by v něm uvedl jakékoliv skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu podáním kárné komisi I. stupně mohla hrozit újma. Městský soud pak na tuto úvahu navázal poukazem na zákonnou povinnost nadřízeného orgánu takové podání bezodkladně postoupit, a tedy minimální časovou výhodou z tohoto postupu plynoucí. Obě tato rozhodnutí tak obsahují ucelenou argumentaci, z níž lze dovodit, proč námitky stěžovatele jako celek neobstojí. Za situace, kdy bylo odvolání podáno opožděně a nebyla

pokračování

prokázána existence vážných důvodů, se předmět řízení omezil výhradně na posouzení včasnosti podání a tyto orgány nebyly povinny se vyjadřovat k ostatním věcným argumentům stěžovatele. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, respektive jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24).

[20] K četným odkazům stěžovatele na jeho argumentaci uvedenou v žalobě Nejvyšší správní soud uvádí, že k takto formulovaným kasačním námitkám se Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudku ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005-79, kde konstatoval, že *„zpravidla je třeba, aby důvody kasační stížnosti jako jednu z jejich náležitostí (§ 106 odst. 1 věta první s. ř. s.) stěžovatel uvedl přímo v textu kasační stížnosti, neboť v opačném případě by brožilo, že tyto důvody nebudou uvedeny dostatečně jednoznačně, určitě a srozumitelně. Pokud však stěžovatel v kasační stížnosti odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení soudním či správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely kasační stížnosti žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást důvodů kasační stížnosti, jak je má na mysli § 106 odst. 1 s. ř. s.“* Z uvedeného judikátu tedy vyplývá, že (pouze) za jistých podmínek lze odkaz na skutkovou či právní argumentaci v žalobě akceptovat jako součást důvodů kasační stížnosti. Jednou z těchto podmínek je, aby byl v textu kasační stížnosti učiněn konkrétní odkaz na jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci. Již tato primární podmínka v nyní projednávané věci naplněna není, neboť odkaz stěžovatele na žalobu sice naznačuje, k jakému tématu dřívější argumentace směřuje, neodkazuje však na konkrétní skutková či právní tvrzení ani na konkrétně vymezené žalobní body. Místo toho jen obecně činí součástí kasační stížnosti veškerou argumentaci obsaženou v předchozích podáních. Z toho důvodu nemohl Nejvyšší správní soud odkaz stěžovatele na skutková a právní tvrzení v žalobě akceptovat za součást důvodů kasační stížnosti a zabýval se tak jen těmi důvody, které byly výslovně vymezeny přímo v textu kasační stížnosti (viz také rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010-60).

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou spočívající v nesouhlasu stěžovatele se skutkovými a právními závěry městského soudu, konkrétně pak v namítaném nesprávném výkladu a aplikaci pojmu „vážné důvody“ ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu na projednávanou věc.

[22] Podle § 83 odst. 1 věty první správního řádu *„Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak“*.

[23] Podle § 86 odst. 1 správního řádu *„Odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.“*

[24] Podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, nezapočítává se do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty.“*

[25] Podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu současně platí, že *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držitelé poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě; nemůže-li účastník z vážných důvodů učinit podání u věcně a místně příslušného správního orgánu, je lhůta zachována, jestliže je posledního dne lhůty učiněno podání u správního orgánu vyššího stupně; tento správní orgán podání bezodkladně postoupí věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.“*

[26] Podle § 12 správního řádu „Dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil.“

[27] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 26. 9. 2023. Toto rozhodnutí obsahovalo řádné poučení o tom, že proti němu lze podat odvolání u kárné komise I. stupně zřízené v Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Lhůta pro podání odvolání tedy podle § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu počala běžet ve středu 27. 9. 2023 a skončila ve středu 11. 10. 2023. Dne 11. 10. 2023 podal stěžovatel blanketní odvolání k poštovní přepravě, přičemž jako jeho adresáta označil kárnou komisi II. stupně zřízenou na Ministerstvu vnitra. Ta odvolání obdržela dne 13. 10. 2023 a na základě záznamu o usnesení ze dne 17. 10. 2023 odvolání postoupila kárné komisi I. stupně jako správnímu orgánu věcně a místně příslušnému, o čemž zároveň přepisem z téhož dne vyrozuměla stěžovatele.

[28] Poštovní zásilka obsahující odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tedy sice byla podána stěžovatelem na poštu ještě v odvolací lhůtě, byla však adresována kárné komisi II. stupně. Za této situace bylo k zachování lhůty pro podání odvolání nezbytné, aby byla zásilka v odvolací lhůtě kárnou komisí II. stupně dodána alespoň do datové schránky kárné komise I. stupně (rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 114/2013-26).

[29] Jestliže odvolací orgán i přesto, že není k podání odvolání věcně příslušný, odvolání obdrží, je povinen postupovat podle § 12 správního řádu a bezodkladně jej postoupit prvoinstančnímu orgánu. Pokud by totiž úmyslně vyčkal na uplynutí odvolací lhůty, znamenalo by následně zamítnutí odvolání pro opožděnost natolik extenzivní výklad zákona, že by vybočil z mezí ústavnosti (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, a rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2008, č. j. 2 As 47/2007-53). K takové situaci však v dané věci ani dojít nemohlo, neboť odvolání bylo kárné komisi II. stupně doručeno až po uplynutí odvolací lhůty.

[30] Lhůta pro podání odvolání proti rozhodnutí o uložení kárného opatření tedy nepochybně nemohla být zachována podle § 40 odst. 1 písm. d) věty před středníkem správního řádu. Zbývá proto posoudit, zda tato lhůta byla zachována postupem podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu, tedy podáním odvolání z vážných důvodů přímo u odvolacího orgánu nejpozději poslední den lhůty.

[31] Stěžovatel svou argumentaci v tomto směru staví na obavě z dalších odvetných opatření a mobbingu ze strany „organizované skupiny“ na pracovišti. Tvrdí, že adresováním odvolání kárné komisi II. stupně sledoval získání nezbytného času k návštěvě lékaře za účelem posouzení své pracovní neschopnosti, čímž chtěl oddálit bezprostřední kontakt s prostředím, které jej ohrožovalo. Nejvyšší správní soud však došel k závěru, že tato argumentace postrádá v kontextu projednávané věci logickou i právní oporu.

[32] Jak vyplývá z výše citovaného § 12 správního řádu, nadřízený orgán je v případě, že je mu doručeno odvolání, které mělo být adresováno prvostupňovému orgánu, povinen jej bezodkladně postoupit příslušnému orgánu. To kárná komise II. stupně také učinila a odvolání, které dne 13. 10. 2023 obdržela, postoupila kárné komisi I. stupně dne 17. 10. 2023. Faktický časový zisk, kterého stěžovatel tímto procesním postupem dosáhl, jsou tedy pouhé čtyři dny, a nebylo vyloučeno, že mohl být i kratší.

[33] Podstatný je zde také způsob, jakým stěžovatel odvolání podal. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že zvolil doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, čímž jeho

pokračování

argumentace potřebou vyhnout se osobnímu kontaktu s prvostupňovým orgánem pozbývá své opodstatnění. Pokud stěžovatel nehodlal doručit odvolání na podatelnu ÚOHS osobně, nic mu nebránilo v tom, aby jej zaslal poštou přímo příslušnému orgánu, neboť samotná volba adresáta na poštovní zásilce nijak neměnila skutečnost, že by se stěžovatel vyhnul fyzické přítomnosti na pracovišti. Riziko tvrzených odvetných opatření se tak s pouhou změnou označení adresáta na obálce zásilky nijak podstatně nezvyšovalo, neboť v souladu s povinností vyplývající z § 12 správního řádu bylo odvolání příslušnému orgánu bez ohledu na zvolený postup v řádu několika dnů postoupeno.

[34] Tento závěr podporuje také rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2014, č. j. 4 Ads 114/2013-26, v němž dospěl k závěru, že: „*Vážné důvody k podání odvolání podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu tak přicházejí v úvahu zejména v případech osobního podání odvolání na podatelně odvolacího orgánu například ze zdravotních důvodů, které brání odvolateli se dostavit ke správnímu orgánu prvního stupně (srov. L. Jemelka, K. Pondělíčková, D. Bohadlo: Správní řád, Komentář, 4. vydání, C. H. Beck, Praha 2013, str. 426-7). Již samotné podání odvolání správnímu orgánu vyššího stupně k poštovní přepravě tedy téměř vylučuje existenci vážného důvodu, pro který by mohl zástupce stěžovatele postupovat podle § 40 odst. 1 písm. d) věty za středníkem správního řádu.*“

[35] Za této situace pak neobstojí ani tvrzení stěžovatele o nutnosti získat čas pro návštěvu lékaře za účelem posouzení jeho pracovní schopnosti. Takový úkon mohl totiž stěžovatel realizovat bez ohledu na to, kterému orgánu své poštovní podání adresoval a zvolený procesní postup tak nebyl pro návštěvu lékaře nezbytný. Stěžovatel ke kasační stížnosti přiložil také rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. S ohledem na výše uvedené však Nejvyšší správní soud nepovažoval za nutné provádět tímto rozhodnutím dokazování, jelikož provedení tohoto důkazu nemohlo nic změnit na závěru, že stěžovatelem tvrzené okolnosti nepředstavovaly objektivní překážku pro řádné a včasné podání odvolání k příslušnému orgánu.

[36] Vážným důvodem pro zaslání podání orgánu nadřízenému je pouze takový důvod, pro který žalobce nemohl odvolání objektivně učinit u příslušného správního orgánu. Je přitom na účastníkovi řízení, aby existenci vážného důvodu prokázal (viz rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7 As 8/2016-37). Dle rozsudku NSS ze dne 27. 3. 2013, č. j. 3 Ads 66/2013-22, přitom tímto vážným důvodem nemůže být ani namítaná zaujatost pracovníků správního orgánu.

[37] Na výše uvedeném tak nemůže nic změnit ani stěžovatelův odkaz na rozsudky Krajského soudu v Brně a Nejvyššího správního soudu, kterými byla zrušena dřívější rozhodnutí o výtkách uložených stěžovateli za nedostatky ve službě. I kdyby tato rozhodnutí potvrzovala stěžovatelovo tvrzení o dřívějším nezákonném postupu nadřízených, tato skutečnost sama o sobě nezakládá objektivní nemožnost učinit podání u příslušného orgánu, a tedy ani vážné důvody opravňující stěžovatele k adresování odvolání nadřízenému orgánu, zvláště za situace, kdy podání činil prostřednictvím pošty.

[38] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele spočívající v obavě z odvetných opatření, kterou odůvodňoval domnělou absencí odkladného účinku odvolání. Podle § 168 odst. 2 zákona o státní službě ve znění účinném od 1. 8. 2023 do 31. 12. 2024 totiž odvolání ve věcech kárné odpovědnosti odkladný účinek mělo, o čemž byl stěžovatel informován také v poučení prvostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nadto nerozumí argumentaci stěžovatele, kterou uvedl v žalobě, že se chtěl vyhnout vystavení se hrozbě další újmy na základě dalších odvetných opatření. Pokud stěžovatel v žalobě tvrdil, že vůči němu byla realizována další a další odvetná opatření, není zřejmé, jakým způsobem by se jejich hrozbě mohl vyhnout tím, že blanketní odvolání na zásilce adresoval přímo odvolacímu orgánu. I tak by se totiž jejich údajné hrozbě nijak nevyhnul, neboť sám v žalobě obsáhle popisoval nenávistný postoj a motivaci

jednotlivých nadřízených páchat vůči němu neustále další odvetná opatření. Fyzické přítomnosti na pracovišti se sice mohl návštěvou lékaře (potažmo uznáním dočasné pracovní neschopnosti) „vyhnout“, tento úkon však nijak nesouvisel s adresováním zásilky odvolacímu orgánu. Stěžovatel nebyl nijak omezen v možnosti vyhledat péči lékaře a na základě vyšetření potvrdit, zda jeho zdravotní stav umožňuje výkon služby či nikoliv.

[39] Jelikož tedy stěžovatel podal odvolání poštou a neprokázal žádnou objektivní překážku, která by mu bránila adresovat zásilku věcně a místně příslušnému orgánu, ztotožnil se Nejvyšší správní soud s kárnou komisí II. stupně i městským soudem v jimi učiněném závěru, že vážné důvody pro podání odvolání k nadřízenému orgánu ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) nebyly dány. Lhůta pro podání odvolání proto nebyla zachována a kárné komisi II. stupně v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu nezbylo než odvolání žalobce jako opožděné zamítnout.

[40] Stěžovatelem tvrzené obavy z odvetných opatření tak nelze v daném kontextu považovat za vážný důvod podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Argumentace stěžovatele zůstala v rovině obecných tvrzení a postrádala potřebnou konkretizaci v tom, jakým způsobem by jej podání odvolání k nadřízenému orgánu mohlo před odvetnými opatřeními fakticky uchránit. Stěžovatel nijak nevysvětlil, v čem by mu mohla být způsobena újma, pokud by blanketní odvolání adresoval příslušnému správnímu orgánu, tedy v čem konkrétně spočíval informační náskok, který mu měl umožnit návštěvu lékaře. Za situace, kdy stěžovatel nebyl omezen v možnosti navštívit lékaře (a ani si nelze představit, jakým způsobem by mohl být v tomto jednání omezen) postrádá argumentace stěžovatele jakýkoliv logický základ. Lze shrnout, že stěžovatelova argumentace postavená na potřebě návštěvy lékaře a obavě z fyzické přítomnosti na pracovišti byla s ohledem na skutečnost, že odvolání podal poštou (nemusel osobně na podatelnu), vnitřně rozporná a nedůvodná. Nejvyšší správní soud sice nevylučuje, že by postavení whistleblowera, tedy oznamovatele podle směrnice o whistleblowingu, či za současné právní úpravy dle zákona č. 171/2023 Sb., o ochraně oznamovatelů, mohlo být za určitých jiných skutkových okolností spojeno s existencí objektivní překážky, která by bránila učinit podání u příslušného správního orgánu. V případě stěžovatele však nelze na základě jeho nepřesvědčivé, příliš obecné a nepřipadné argumentace dospět k závěru, že by jeho situace mohla naplňovat pojem vážných důvodů podle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Nejvyšší správní soud se tak ani nezabýval tím, zda stěžovatel měl či neměl postavení whistleblowera.

[41] K další argumentaci stěžovatele týkající se statusu oznamovatele, přenesení důkazního břemene a nezákonnosti kárného postihu Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto námitky směřují do věcné důvodnosti kárných opatření. Předmětem soudního přezkumu však v situaci, kdy bylo odvolání zamítnuto podle § 92 odst. 1 správního řádu z procesního důvodu, bylo především posouzení, zda bylo odvolání podáno včas, popř. zda byla lhůta zachována i při podání u správního orgánu vyššího stupně za podmínek § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Existence této procesní otázky vylučuje, aby věcné posouzení námitek tvořilo nosný důvod rozhodnutí. Pokud se městský soud či kárné komise k otázce postavení oznamovatele nad rámec nezbytného vyjádřily, šlo toliko o doplňující úvahy (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 10 As 149/2015-35, nebo ze dne 17. 12. 2020, č. j. 2 As 331/2019-26).

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[43] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá

pokračování

právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2026

L. S.

David Hipšr v. r.
předseda senátu